

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Promlčecí lhůta u nároku na náhradu škody a újmy dle § 620 obč. zák.

Promlčení je jedním z tradičních institutů soukromého hmotného práva, který spolu s vydržením a prekluzí představuje jeden z následků marného uplynutí času v právu. Ve všech případech je promlčení spojováno s působením času na právní poměry, specificky na transformaci určitého dlouhodobého faktického stavu na stav právní. Vzhledem ke svým účinkům je promlčení rovněž institutem, s nímž se v praxi setkávají nejen právníci, ale i široká veřejnost. Není proto divu, že jeho jednotlivé zákonné aspekty vždy byly, a i ve světle současné právní úpravy nadále zůstanou předmětem výkladu rozsáhlé judikatury.

Tento článek má za cíl poukázat specificky na některé prvky právní úpravy (počátku) běhu promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody dle § 620 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „obč. zák.“), vyplývající ze soudní praxe vyšších soudů.

Ustanovení § 620 obč. zák. zakotvuje speciální úpravu ohledně počátku běhu promlčecí lhůty pro práva na náhradu škody, resp. újmy,^[1] přičemž dále rozvádí zásadu, že dokud věřitel nezná okolnosti podstatné pro podání žaloby, nemůže své právo uplatnit. Proto toto ustanovení pro práva na náhradu škody konkretizuje, o které okolnosti se v daném případě jedná. Současně toto ustanovení reguluje počátek běhu promlčecí lhůty, jejíž délka je obecně stanovena v § 629 odst. 1 obč. zák. jako tříletá.^[2]

Komentované ustanovení tedy představuje zvláštní úpravu ve vztahu ke generálnímu ust. § 619 obč. zák. Právě ustanovení § 619 obč. zák. upravuje obecně počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty nároků vymahatelných u orgánu veřejné moci. Ve světle tohoto ustanovení tedy počne promlčecí lhůta běžet tehdy, kdy se oprávněná osoba dozvěděla nebo se měla a mohla dozvědět o všech okolnostech relevantních z pohledu promlčení. Běh subjektivní (k uvedenému srov. níže) promlčecí lhůty není proto nezbytně spojen s vědomostí o rozhodných skutečnostech, ale i se stavem, kdy se o nich oprávněný subjekt dozvědět mohl a měl (tzv. zaviněná nevědomost), což vyjadřuje zásadu, že práva patří bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Jak uzavírá judikatura, „jde o ustanovení obecné, jež se uplatní při výkladu ustanovení, jež upravují počátek běhu promlčecí lhůty ve zvláštních případech, a to jak u nároků podle občanského zákoníku (§ 620 až § 628), tak i u nároků podle zvláštních předpisů.“^[3] Ustanovení § 619 odst. 2 obč. zák. lze tak považovat za podpůrné k ust. § 620 obč. zák., a to právě vzhledem ke znakům určujícím počátek běhu promlčecí lhůty.^[4]

Jestliže je pak počátek běhu promlčecí lhůty dle § 620 obč. zák. vázán na obecnou úpravu § 619 obč. zák., je nutno dovodit, že vědomost poškozeného o klíčových okolnostech pro uplatnění svého práva je tzv. objektivizovaná (s ohledem na § 619 odst. 2 obč. zák.), a promlčecí lhůtu dle § 620 obč. zák. je tak nutno označit za **nepravou subjektivní promlčecí lhůtu**, neboť okamžik znalosti o škodě a osobě povinné k náhradě je určován objektivně a běh této promlčecí lhůty může začít bez skutečné znalosti poškozeného o uvedených skutečnostech v případě, že se poškozený o těchto skutečnostech objektivně dozvědět měl a mohl.^[5]

Jednotlivé aspekty běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody nebo újmy ve smyslu § 620 obč. zák.

Na prvním místě je třeba připomenout, že citované ustanovení (§ 620 obč. zák.) hovoří výslovně jak o náhradě škody, tak o náhradě (odčinění) újmy. Tomu je nutno rozumět tak, že se právní úprava běhu subjektivní promlčecí lhůty bude vztahovat nejen ke škodě ve smyslu § 2894 odst. 1 obč. zák., tj. újmě na jmění (včetně např. zvýšení pasiv, tedy vzniku dluhu), tak i k újmě nemajetkové dle ust. § 2894 odst. 2 obč. zák. Zákon zde tedy používá pojem újma v širším kontextu, zahrnujícím jednak újmu na jmění (škodu), tak újmu nemajetkovou, vznikající v jiné než majetkové sféře dotčeného subjektu.

Pokud se jedná o samotný běh promlčecí lhůty u práva na náhradu škody nebo újmy, lze odkázat na judikatorní závěry, podle nichž platí, že ustanovení § 620 odst. 1 obč. zák., které upravuje počátek subjektivní promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody nebo újmy, navazuje na ustanovení § 619 obč. zák., což znamená, že dikce „*měl a mohl*“ se uplatní i při jeho výkladu. Jinými slovy platí, že pro běh subjektivní promlčecí lhůty, upravené ust. § 620 obč. zák., je významný okamžik **znalosti či vědomosti** poškozeného (oprávněného) o **okolnostech rozhodných** pro počátek běhu promlčecí lhůty, který je však určován jak subjektivně (skutečná znalost), tak i objektivně, přičemž běh promlčecí lhůty může začít též bez skutečné znalosti oprávněného o uvedených okolnostech v případě, že se oprávněný o nich objektivně **dozvědět měl a mohl**. Předpokládaná vědomost může nastat zároveň s vědomostí skutečnou nebo ji může předcházet a v takovém případě je rozhodný pro počátek běhu promlčecí lhůty ten okamžik, který nastane dříve. Určení, kdy se oprávněný o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty objektivně dozvědět měl a mohl, závisí na okolnostech případu, přičemž je u něj předpokládáno vynaložení obvyklé míry pozornosti, pečlivosti i opatrnosti.[\[6\]](#)

Okolnosti rozhodné pro běh subjektivní promlčecí lhůty zahrnují **vědomost o vzniku škody, resp. újmy**, a o **totožnosti odpovědné osoby**, přičemž je nezbytné, aby **oba tyto dílčí prvky byly naplněny současně**. Tento závěr dovozovala již starší judikatura, která uváděla, že „*podle § 106 odst. 1 obč. zák. [pozn.: občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., dnes právě ust. § 620 obč. zák.] se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Toto ustanovení váže počátek běhu subjektivní promlčecí doby [pozn.: dle současné úpravy „lhůty“] na vědomost poškozeného o vzniklé škodě a škůdci, tj. osobě, která za vzniklou škodu odpovídá. Obě podmínky stanovené pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty pro uplatnění nároku na náhradu škody na zdraví, tj. vědomost o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, musí být splněny kumulativně.*“[\[7\]](#)

Jde-li o otázku vědomosti o vzniku škody (újmy), uzavírá soudní praxe, že při úvaze o tom, kdy se poškozený dověděl o dané škodě, je třeba vycházet z prokázané vědomosti poškozeného o vzniklé škodě, nikoliv jen z jeho předpokládané vědomosti o ní.[\[8\]](#) Shodně platí, že obecně nepostačuje vědomost pouze o předmětném protiprávním jednání či o škodné události (tj. o tom, co je příčinou dané škody či újmy), ale rozhodná je až (prokázaná) vědomost o škodě (újmě) samotné.[\[9\]](#) Jinak řečeno se podává, že vědomost o škodě není možné zaměňovat s dověděním se pouze o škodné události anebo o protiprávním jednání, kterými byla škoda způsobena,[\[10\]](#) na straně druhé je ovšem nutno dodat, že pojem "vědomost o škodě" ve smyslu ust. § 620 odst. 1 obč. zák. vyjadřuje nejen vědomost poškozeného o protiprávním jednání nebo události, kterou byla škoda způsobena, **ale i o tom**, že vznikla majetková újma určitého druhu a rozsahu[\[11\]](#) (srov. níže). Judikatura proto dále též konstantně dovozuje, že se poškozený (oprávněný) dozví o škodě a jejím vzniku tehdy, když zjistí skutkové okolnosti, z nichž lze dovodit vznik škody a toliko orientačně (přibližně) i její rozsah (tedy tak, aby bylo možné určit přibližně výši škody v penězích), a není třeba, aby znal rozsah (výši) škody přesně.[\[12\]](#) Jinými slovy platí, že dozvědět se o škodě znamená, že se poškozený dozví o majetkové újmě určitého druhu a rozsahu, kterou lze natolik objektivně vyčíslit v penězích, že lze právo na její náhradu důvodně uplatnit u soudu.[\[13\]](#) Z toho však dále vyplývá, že obecně nepostačuje jen naplnění obecné vědomosti o vzniku škody, nýbrž rovněž (alespoň přibližně - srov. shora) o jejím rozsahu.[\[14\]](#)

Bylo též opakovaně dovozeno, že pro počátek běhu promlčecí lhůty postačuje, aby poškozenému byly známy takové skutkové okolnosti, jež jsou způsobilé pro závěr o finančním vyjádření způsobené majetkové újmy, přičemž okolnost, zda a kdy si poté vyžádá v tomto směru od odborníka informaci, není rozhodující, stejně jako okamžik, kdy skutečně získá odborné stanovisko (odborný či znalecký posudek) s přesným vyčíslením výše škody.^[15] Pro počátek běhu promlčecí lhůty postačí pro naplnění podmínky vědomosti oprávněného (poškozeného) o škodě (a jejím rozsahu) to, že má tento k dispozici údaje, které mu umožňují podat žalobu o náhradu škody u soudu, tj. když nabyt vědomost o rozsahu majetkové újmy vyjádřitelné v penězích, a to alespoň v přibližné sumě s možností jejího dodatečného zpřesnění.^[16] Shodně je dovozováno, že jestliže je nárokem na náhradu škody nedělitelný celek, musí dojít k vědomosti o celé škodě, a to o druhu a rozsahu škody (srov. též shora). Vědomost by měla být dostatečně určitá, takže by měla být škoda již vyčíslitelná v penězích. Pokud v okamžiku splnění podmínky vědomosti o tom, že byla způsobena škoda, poškozený disponuje dostatkem údajů, z nichž může výši škody dovodit, avšak pouze např. z určitých administrativních důvodů (neuzavřené účetnictví apod.) přesný peněžní ekvivalent způsobené škody nemá vypočtený, promlčecí lhůta počne běžet. To platí samozřejmě jen tehdy, pokud je kumulativně splněna i druhá podmínka, a to vědomost o povinném subjektu.^[17] Obdobně poté platí, že údaje dostupné poškozenému musí být dostatečné pro to, aby mohla být podána žaloba, neboť rozšíření žaloby po uplynutí promlčecí lhůty podléhá omezením a nelze připustit, že by promlčecí lhůta počala běžet, aniž by poškozený mohl podat způsobilý návrh na zahájení řízení.

Jak je možné dále připomenout, v případě, že se jedná o nárok na náhradu škody, která představuje nedělitelný celek, musí dojít k vědomosti o celé škodě, a to o druhu a rozsahu škody. Vědomost by měla být dostatečně určitá, takže by měla být škoda již vyčíslitelná v penězích. Pokud v okamžiku splnění podmínky vědomosti o tom, že byla způsobena škoda, poškozený disponuje dostatkem údajů, z nichž může výši škody dovodit, avšak pouze např. z určitých administrativních důvodů (neuzavřené účetnictví apod.) přesný peněžní ekvivalent způsobené škody nemá vypočtený, promlčecí lhůta počne běžet.^[18] Na straně druhé Weinhold připomíná, že „v případě kontinuálního porušování určité právní povinnosti, v jehož důsledku narůstá výše způsobené škody, se právo na náhradu škody promlčuje samostatně ohledně jednotlivých nároků na náhradu škody, stejně jako je možné uplatnit jednotlivé nároky u příslušného orgánu veřejné moci (soudu) samostatně. Není nutné čekat, až k ukončení porušování právní povinnosti dojde a bude možné vypočítat celkovou škodu. Samostatnými nároky na náhradu škody jsou rovněž nároky z více škodních událostí, které lze od sebe oddělit, ač jde o opakování téhož porušení právní povinnosti, za které nese odpovědnost táž osoba. Zde rovněž běží promlčení samostatně, jakmile jsou podmínky pro počátek běhu promlčecí lhůty splněny pro každý z nároků jednotlivě.“^[19]

Zároveň ve vztahu k počátku běhu promlčecí lhůty dle § 620 obč. zák. platí, že poškozený se nemůže o škodě dozvědět dříve, než mu vznikla, tedy před tím, než nastal škodlivý účinek, k němuž vedla škodná událost, došlo-li k ní dříve. V tomto duchu lze opět poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, z níž se podává že „i pojem události, z níž škoda vznikla, užitý v § 106 odst. 2 obč. zák. [pozn.: občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., dnes právě ust. § 620 obč. zák. Autoři doplňují, že i když dnes ust. § 620 obč. zák. pojem „událost“ výslovně neobsahuje, lze citované závěry dále vnímat jako použitelné], zahrnuje nejen protiprávní úkon či právně kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné, přičemž i tehdy, jde-li o kombinaci obou promlčecích dob, je pro počátek běhu subjektivní doby rozhodné, kdy se poškozený dozví o již vzniklé škodě (tedy nikoli jen o protiprávním úkonu či o škodné události) a kdo za ni odpovídá (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 04. 2002, sp. zn. 33 Odo 477/2001, a ze dne 28. 01. 2004, sp. zn. 25 Cdo 61/2003, uveřejněné pod C 1168 a C 2445 v Souboru civilních rozhodnutí NS).“^[20] Vzhledem k uvedenému je též zjevné, že subjektivní promlčecí lhůta dle § 620 obč. zák. nemůže začít běžet dříve, než je počátek běhu promlčecí lhůty objektivní ve smyslu § 636 obč. zák.^[21]

Druhým prvkem, nezbytným pro zahájení běhu promlčecí lhůty, a tedy i pro uplatnění práva na náhradu škody, resp. újmy, dle § 620 obč. zák., je **znalost (vědomost) odpovědné osoby**. Takovou osobou je především škůdce, ale může to být i osoba třetí (tj. odlišná od škůdce), zavázaná škodu hradit (např. přímo ze zákona je to zákonný zástupce nezletilé osoby).^[22] Znalost odpovědné osoby u poškozeného nastává, jak uvádí Drápal, až okamžikem, „*kdy prokazatelně získal informaci o okolnostech vzniku škody, které mu pomohou udělat si dostatečně pravděpodobný úsudek o tom, která konkrétní osoba za škodu odpovídá.*“^[23] K tomu shodně uvádí Nejvyšší soud ČR, že znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba je za škodu odpovědná.^[24] Hovoříme-li o vědomosti poškozeného, vyvstává otázka, jak velká jistota (zda lze vůbec hovořit o jistotě či již o určité míře podezření) o totožnosti osoby škůdce, resp. odpovědné osoby, je u poškozeného vyžadována, odpověď lze nalézt v rozsáhlé judikatuře, která se odpovědí na tuto otázku zabývá.

Vědomost poškozeného o osobě odpovědné za škodu, s níž zákon spojuje počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty, **nepředpokládá nezpochybnitelnou jistotu v určení osoby odpovědné za škodu**.^[25] Postačuje tak, že skutkové okolnosti, se kterými poškozený disponuje, jsou způsobilé takový závěr o možné odpovědnosti určitého subjektu určit a najisto lze odpovědnosti určité osoby postavit až na základě dokazování v soudním řízení, které je zahájeno teprve podáním žaloby, tedy uplatněním nároku u soudu. Jak tedy uvedl Nejvyšší soud, zákon vychází z předpokladu, že po osobě, která ví o vzniku škody, lze požadovat, aby nárok u soudu uplatnila, jakmile má k dispozici takové informace o okolnostech vzniku škody v jejichž světle se jeví odpovědnost určité konkrétní osoby dostatečně pravděpodobnou.^[26] S ohledem na skutečnost, že zákon nepředpokládá u poškozeného nezpochybnitelnou jistotu o odpovědné osobě, neplatí proto, že musí jít o zjištění (rozumí se jistota v běžném slova smyslu). Postačuje tak, aby skutkové okolnosti, kterými poškozený disponuje, byly způsobilé takový závěr o možné odpovědnosti určitého subjektu učinit.

Uvedené samozřejmě **nelze vykládat tak, že by zákonem vyžadovaná vědomost poškozeného o tom, kdo za škodu odpovídá, byla naplněna již na základě pouhého předpokladu či podezření**.^[27] Z tohoto hlediska je rozhodující, kdy a na základě kterých konkrétních skutkových okolností, o nichž prokazatelně věděl (tj. o nichž prokazatelně získal vědomost), se mohl poškozený též dozvědět o okolnostech, které mohou zakládat důvod pro závěr o odpovědnosti konkrétního (povinného) subjektu.^[28] Rozhodně však neplatí, že by poškozený byl nucen vyčkat až na den právní moci rozsudku, jímž byl škůdce odsouzen za trestný čin, kterým škodu způsobil, aby nabyl jistého přesvědčení o tom, že mu vznikla škoda a kdo mu tuto škodu způsobil, resp. kdo je za ni odpovědný.^[29]

Jak tedy ze shora uvedeného vyplývá, **je rozhodující, kdy poškozený prokazatelně získá vědomost o skutkových okolnostech, nikoli však, zda a kdy si na jejich základě utvoří právní závěr o odpovědnosti určité osoby či si ověří její identitu**.^[30] Jak rovněž uvedl Nejvyšší soud, počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty nezávisí na tom, zda a kdy si poškozený opatří dostatek důkazů nebo kdy se pro něj vytvoří příznivější procesní situace k tomu, aby skutkové okolnosti, o nichž nabytí vědomosti, uplatnil a prokázal v soudním řízení.^[31]

Obdobně platí, že z hlediska počátku běhu subjektivní promlčecí doby k uplatnění práva na náhradu škody dle § 620 obč. zák. není významný ani okamžik (datum) nabytí právní moci trestního rozsudku, jímž je rozhodnuto o vině obžalovaného (škůdce); znalost poškozeného o osobě škůdce, která je předpokladem pro počátek běhu této promlčecí doby, se váže již k okamžiku, kdy poškozený obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba za škodu odpovídá.^[32] V tomto ohledu lze též citovat Nejvyšší soud, který uzavřel: „*I když je správný závěr odvolacího soudu, že teprve právní mocí trestního rozsudku je rozhodnuto o vině obžalovaného s tím důsledkem, že podle ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. je jeho výrokem soud v občanskoprávním řízení vázán,*

neplatí automaticky, že teprve tímto datem se poškozený (...) dozvídá o tom, že mu vznikla škoda a kdo za ni odpovídá. Datum právní moci rozhodnutí je závislé na procesních okolnostech, které nastaly v průběhu řízení, a s vědomostmi poškozeného o škodě a škůdci přímo nesouvisí. Znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba za škodu odpovídá.“[33] Zásada presumpce nevinoty platí v trestním právu, zatímco pro posouzení otázky, kdy se poškozený dozví o škodě a tom, kdo za ni odpovídá, je podle zákona rozhodující okamžik, kdy zjistí skutkové okolnosti rozhodné pro vymezení odpovědného subjektu. Nejde tedy o to, zda se škůdce dopustil jednání, jež naplňuje skutkovou podstatu některého z trestných činů, ale o to, zda způsobil majetkovou ztrátu poškozeného.[34] Obdobný závěr, jako shora popsany (ohledně trestního rozsudku), se přirozeně uplatní též ve vztahu k trestnímu příkazu.[35]

Shodně ani okolnost, že ve věci probíhalo přestupkové řízení, jež skončilo z procesních důvodů, aniž byl určen konkrétní viník přestupku, není pro posouzení počátku běhu promlčecí lhůty rozhodná, neboť nebrání tomu, aby v případném soudním řízení byla otázka zavinění nehody předmětem dokazování. Tyto závěry jsou v souladu s konstantní judikaturou, podle níž „*automaticky neplatí, že teprve dnem právní moci rozsudku, v němž je konstatována protiprávnost jednání škůdce, se poškozený dozvídá o tom, že mu vznikla škoda a kdo za ni odpovídá, přičemž totéž obdobně platí pro rozhodnutí o přestupku. Rozhodující je okamžik, kdy poškozený zjistí skutkové okolnosti podstatné pro vymezení odpovědného subjektu.“[36]*

Závěr

Jak je zřejmé z předchozích řádků, řada aspektů právní úpravy a judikatorních závěrů, týkajících se právní úpravy počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody a újmy účinné v době před rekonstrukcí soukromého práva České republiky, je nadále aplikovatelná i po účinnosti občanského zákoníku č. [89/2012](#) Sb. Recentní judikatura (za připomenutí stojí zejména „áčkový“ rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 05. 2020) poté ustálené závěry nejen přejímá, ale dále je rozvíjí a upřesňuje. Stále je však klíčové vycházet z kumulativních podmínek znalosti (vědomosti) poškozeného o škodě (jejím rozsahu a výši) a o tom, kdo za ni odpovídá, a to alespoň v takovém (dostatečném) rozsahu, aby bylo možné na tomto základě podat žalobu; to vše proto, aby mohl běh subjektivní lhůty dle § 620 obč. zák. započít.

Luděk Tichý,
právní asistent

Mgr. Jan Pravda,
advokátní koncipient

[Sedláček, Vaca & spol., advokátní kancelář, s.r.o.](#)

Dlouhá 705/16,
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 779 970

e-mail: info@ak-sv.cz

[1] Srov. např. MELZER, Filip, TÉGL, Petr a kol. Občanský zákoník: velký komentář. Sv. 3, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014. Komentátor, s. 956.

[2] Srov. Weinhold, D.: Promlčení a prekluze v soukromém právu. Vydání první. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 79.

[3] Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 5. 2020.

[4] Srov. PETROV, Jan. Občanský zákoník: komentář. V Praze: C.H. Beck, 2017. Beckova edice komentované zákony, s. 658.

[5] Srov. Weinhold, D.: Promlčení a prekluze v soukromém právu. Vydání první. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 80. Shodně srov. např. též rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 5. 2020.

[6] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 5. 2020.

[7] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1331/2005, ze dne 23. 05. 2007, či dále shodně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 06. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4890/2014.

[8] Srov. např. již rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 09. 1974, sp. zn. 2 Cz 19/74 [Rc 38/1975]. Obdobně dále např. stanovisko Nejvyššího soudu SR ze dne 23. 11. 1983, sp. zn. Cpj 10/83, či rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 06. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4890/2014.

[9] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 33 Odo 477/2001, ze dne 30. 04. 2002.

[10] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2592/2006, ze dne 30. 11. 2006.

[11] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 25 Cdo 4429/2007.

[12] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 05. 2020, či dále též usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 01. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1990/2012.

[13] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 33 Odo 477/2001, ze dne 30. 04. 2002, či dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2592/2006, ze dne 30. 11. 2006.

[14] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2534/2012. V tomto rozhodnutí bylo též dovozeno: „Výklad pojmu vědomosti poškozeného o výši škody tak nelze ponechat pouze na poškozeném, bez toho, aby bylo zohledněno, zda případně a v jakém rozsahu obstrukční postoj osoby za škodu odpovědné (škůdce), vedl k faktickému znemožnění odpovědného závěru poškozeného o alespoň přibližně důvodném rozsahu vzniklé (a v soudním řízení uplatnitelné) náhradě škody.“

[15] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 04. 2014, sp. zn. 25 Cdo 3401/2011. Dále srov. též usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 03. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3734/2008; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 05. 05. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2782/2013; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 06. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4890/2014, či rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2534/2012.

[16] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 06. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4890/2014, kde citovaný soud dále dovozuje: „Pro podání žaloby o náhradu škody postačuje i orientační (přibližná) znalost rozsahu (výše) škody, což vyplývá i z toho, že se výše škody zjišťuje v soudním řízení a definitivní závazný závěr o ní je obsažen až v pravomocném rozsudku.“

[17] Srov. Weinhold, D.: Promlčení a prekluze v soukromém právu. Vydání první. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 81.

[18] Tamtéž.

[19] Tamtéž; obdobně dále též MELZER, Filip, TÉGL, Petr a kol. Občanský zákoník: velký komentář. Sv. 3, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014. Komentátor, s. 958.

[20] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 02. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2549/2008.

[21] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 25 Cdo 4429/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 08. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2507/2005. Shodně též MELZER, Filip, TÉGL, Petr a kol. Občanský zákoník: velký komentář. Sv. 3, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014. Komentátor, s. 957.

[22] LAVICKÝ, Petr. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Praha: Nakladatelství C.H. Beck.

2015, s. 2199. Dále např. MELZER, Filip, TÉGL, Petr a kol. Občanský zákoník: velký komentář. Sv. 3, § 419-654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014. Komentátor, s. 957.

[23] DRÁPAL, Ljubomír. Občanský soudní řád: komentář. Praha: C.H. Beck. 2009, s 604.

[24] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 3734/2008, ze dne 30. 03. 2011, či rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 61/2003, ze dne 28. 01. 2004.

[25] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.10.2012, sp. zn. 25 Cdo 4725/2010.

[26] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 05. 2020.

[27] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.10.2012, sp. zn. 25 Cdo 4725/2010, či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.03.2011, sp. zn. 25 Cdo 3734/2008.

[28] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 61/2003, ze dne 28. 01. 2004.

[29] Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 723/2008, ze dne 21. 04. 2008.

[30] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.10.2012, sp. zn. 25 Cdo 4725/2010, či dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1331/2005, ze dne 23.05.2007, nebo usnesení Nejvyšší soud ČR ze dne 30.03.2011, sp. zn. 25 Cdo 3734/2008.

[31] Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1331/2005, ze dne 23. 05. 2007

[32] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.06.2012, sp. zn. 25 Cdo 1440/2010.

[33] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.09.2003, sp. zn. 25 Cdo 871/2002.

[34] Srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.01.2014, sp. zn. 25 Cdo 1990/2012

[35] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.11.2003, sp. zn. 25 Cdo 519/2002.

[36] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ze dne 28. 05. 2020.

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [AI omnibus](#)